అపూర్వం.

"నేను నీకు తల్లిని కాను. నిన్ను కన్నతల్లిని నేను కాను. నిన్ను నా బిడ్డగా చూచుకొన్నాను. కన్నబిడ్డకంటే ప్రియంగా చూచుకొన్నాను. నీ అపోహను తొలగించడానికే ఈ లేఖ వ్రాయవలసి వచ్చింది. మొదట నువ్వనుకొన్నట్లే చాలమంది అనుకొన్నారు. శరణాలయాధికారి నన్ను పూర్తిగా అనుమానించాడు. నేడూ అనుమానిస్తాడు. లోకమంతా అనుమానించినా నాకు చింతలేదు. కాని నువ్వు నన్ను తల్లి అని భ్రమ పడుతున్నపుడు నిజాన్ని దాచిపెట్టడం ఆత్మవంచనగా తోచి ఆ రహస్యాన్ని కాస్తా నీకు చెప్పదలచుకొన్నాను.

నా జబ్బు క్రుతిమించింది. బహుశా ఒకటి రెండు రోజుల్లో లేదా ఒకటి రెండు గంటల్లో కూడా నేను ఈ లోకాన్ని వదలి పెట్టవచ్చు. మా అమ్మ చచ్చిపోయిందని నువ్వు అనుకొంటావు. ఏడుస్తావు. మీ అమ్మ ఎక్కడ ఉన్నదో నీకు చూపెట్టాలనుకొన్నాను. కానీ పైకి లేచే స్థితిలో లేను. అంచేత చిరునామా మాత్రం తెలుపుతాను. నువ్వువెళ్ళి మీ అమ్మను కలుసుకోవచ్చు. కాని నువ్వు ఆమె కుమారుడని ఈ లోకంలో ఇంకో మనిషికి తెలియకూడదు. అలా తెలిస్తే మీ అమ్మకు ఈ జగత్తులో స్థానంలేదు. అపరిమితమైన సంపదా, ఎంతో కీర్తి, మరెంతో ప్రఖ్యాతి కలిగి సంఘంలో ఆదర్శ మహిళగా ఎనలేని గౌరవాలను అందుకొంటున్న నీ తల్లి నీ మూలంగా అపఖ్యాతి పాలుకాకూడదు. ఏకాంతంగా నువ్వామెను కలుసుకో

వలసి ఉంటుంది. నన్ను లక్ష్మి పంపింది. అని ఆమెతో చెప్పినంత మాత్రంలో ఆమె గ్రహించవచ్చు ననుకొంటాను.

ఇప్పుడు నువ్వనుకొంటూ ఉంటావు. ఐతే నే నెట్లా పుట్టాను? ఆ తల్లి ఎవరు? ఎక్కడుందోనని! నామీద కోపమూ, విసుగూ ఇన్నాళ్లు చెప్పనందుకు క్రోధమూ ఉంటుందనుకొంటాను. లోకం కోడై కూసినపుడు ఓర్చుకొన్నాను. ఊరంతా నామీద నిందను వేసినపు డూరుకొన్నాను. చివరికి కటకటాల మధ్య ఐదు సంవత్సరాలు శిక్ష ననుభవించాను. నీ కోసం ఇన్నిపాట్లు పడ్డాను. నీకు నామీద జాలి కలుగుతుంది గాని కోపం రాదు. ఇక అసలు కథ వ్రాస్తాను.

నువ్వు పుట్టిందీ పెరిగిందీ వరుసగా చెబుతాను.

నేను దాసీ పిల్లను. నీ కన్న తల్లి విశాలాక్షి ఇంట్లో పనిచేస్తుండే దాన్ని.

విశాలాక్షికి పదహారేళ్ళపుడు ఒక సంఘటన జరిగింది. అది నా జీవితాన్ని పూర్తిగా మార్చివేసింది. నీ తల్లిని చీకటిలో బంధించింది.

వసారాలో నేను చెత్త వూడుస్తున్నాను. బాబుగారు సోఫాలో పడుకొని ఏదో పత్రిక చదువుకొంటున్నారు. నౌకరు కుర్రాడు వచ్చి ఎవరో మీ కోసం వచ్చారని కబురు చేశాడు. బాబుగారు పైకిలేచి పేపరు బల్లమీద పడవేసి వాకిట్లోకి వెళ్ళారు. ఐదు నిమిషాల కల్లా ఆయనతోపాటు మరో క్రొత్త మనిషిని లోపలికి తీసుకొచ్చాడు.

ఆ వచ్చిన మనిషి మీ మేనమామ. బాబుగారి కంటే కొంచెం పొడుగ్గా ఉన్నాడు. చేతిలో ఏదో చిన్న సంచీ ఉంది. ఎర్రని రంగు. నల్లని జుత్తు. మంచి ఆకర్షణీయమైన ముఖం.

"విశాలా! కాఫీ తీసుకరావే" అన్నారు బాబుగారు. విశాల రెండు మూడు నిమిషాల్లోనే రెండు కప్పుల కాఫీ తెచ్చి పెట్టింది.

ఆ క్రొత్త మనిషి ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు. ఆ చూపులో ఏదో కుటిలత కన్పించింది. పెళ్ళికాని పడుచులను అలా చూడ్డం తప్పు అని మళ్ళీ తెలుసుకోగలిగాను. అతని పేరు కాంతారావు బాబుగారి స్నేహితుడు. ఇద్దరూ పట్నంలో చదువుకొంటున్నారు సెలవుల్లో సరదాగా బాబుగారితో ఉండటానికి వచ్చాడు. ఆ రోజు నుండి పదేను రోజుల వరకూ కాంతారావు వూళ్ళోనే ఉన్నాడు. విశాల స్వేచ్ఛగా అతనితో మాట్లాడుతూ ఉండేది. నా కంతవరకే తెలుసు అప్పటికి.

కాంతారావు వెళ్ళిపోయాక ఏడు మాసాలకు పిడుగులాంటి వార్త విన్నాను. అత్యంత భయంకరమైన ఆ విషాద వార్త ఎవ్వరికీ తెలియ గూడదని విశాల తల్లి నాతో చెప్పింది. నే నెవ్వరికీ చెప్పలేదు. నేటివరకూ చెప్పలేదు. నీకు చెప్పక తప్పని పరిస్థితిలో చెబుతున్నాను.

ఇప్పటికి ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం మన పల్లెటూళ్ళు ఏ స్థితిలో ఉండేవో నీకు తెలియదనుకొంటాను. యాభై మైళ్ళకో వైద్యశాల కూడా ఉండేదికాదు. ఆ స్థితిలో విశాల గర్భ విచ్ఛేదనం అసాధ్యంగా తోచింది. తండ్రికీ అన్నకూ తెలియకుండా ఏదో నాటు మందులు తీపియిచ్చింది. కానీ అవి తింటే అసలు ప్రాణానికే ముప్పు వస్తుందేమోనని భయపడి విశాల వూరుకొన్నది.

చివరికి విశాల తండ్రి కా విషయం తెలిసిపోయింది. అతడు చాల పౌరుషవంతుడు. దూలానికి వురి వేస్తానంటూ తాడు తీసు కొన్నాడు. నలుగురూ వింటే బ్రతుకు బయటపడుతుందని మీ అవ్వ అతని కాళ్ళు

చేతులు పట్టుకొన్నది. అతడు కూడా ఆలోచించాడు. ఏదో వుపాయం తోచింది. ఆ మరునాడే నన్ను, విశాలను, విశాల తల్లిని పిలుచుకొని సరాసరి తిరుపతికి తీసుకవచ్చాడు. కపిల తీర్థానికి వెళ్ళే దారిలో ఇప్పుడున్న సత్రానికి కొంచెం దూరంలో ఓ గది అద్దెకు తీసి మమ్మల్ని అందులో వుంచాడు.

ఆ గదిని వదలి మేమెక్కడా వెళ్ళేవాళ్ళం కాము. మీ తాత మాత్రం పగటిపూట ఎప్పుడో ఒక్కసారి అలా బైటికి వెళ్ళివస్తుండే వారు. బాబుగారికి తీర్థ యాత్రలకు వెడుతున్నామని జాబు వ్రాసి ఆయనకు రెండు మాసాలకు కావలసిన డబ్బును పంపేశారు. ఊళ్ళోవాళ్ళు కూడా తీర్థయాత్రలకే వెళ్ళారని నమ్మారు. ఏడుకొండలవాని సమక్షంలో పాప ఫలాన్ని అనుభవించే యోగం నాకుంటుందని నేను అనుకోలేదు. ఒక్క నెల గడిచింది మరో నెల గూడా గడిచిపోయింది.

ఆదివారం సూర్యోదయమపుడు నువ్వు పుట్టావు. నీ తల్లి గండం నుండి బయట పడింది. ఆ రోజంతా గడిచింది.

ఆ రాత్రి మీ తాతగారు నన్ను, దగ్గరకు పిలిచి ఆయన నిర్ణయాన్ని నాకు చెప్పారు. నేను అపాదమస్తకం వణికిపోయాను. నాకు చెమట పట్టింది. నేనెవరో తెలుసుకోలేక పోయాను. కన్నతల్లికి లేని వేదన నాకెందుకు కలిగిందో తెలియదు.

అర్ధ రాత్రప్పుడు నిన్ను ఒక్క రోజైనా నిండని పసిగుడ్డును తీసుకెళ్ళి స్టేషనులో ప్రయాణికులు కూచునేచోట వదలిపెట్టి రమ్మని నాకు అప్పగించారు. నిన్నలా వదిలిపెట్టి వచ్చాక అందరూ కలిసి జట్కాబండిలో రేణిగుంట చేరుకోవాలి. అక్కడి నుండి కాళహస్తికి వెళ్ళి దైవ దర్శనం చేసుకొని వూరికి వెళ్ళాలని.

చిన్ని కసుగందును పారవేసుకొని దేవుని దగ్గరికెందుకో గదా! ఈ పనిని నేను చేయక తప్పదని ముగ్గురూ ఏక కంఠంతో చెప్పారు. నేను వారివద్ద పనిచేస్తున్న దాసీ పిల్లను. వారి మాట వినక తప్పదు. కానీ ఇలాంటి ఘోరమైన కార్యాన్నెట్లా చెయ్యగలను?

నన్ను నిర్బంధిచారు. గట్టిగా నిర్బంధించారు. రైలు స్టేషనులో వదిలిపెట్టడానికి భయంగా వుంటే మరెక్కడైనా సరే పారేసి రమ్మన్నారు.

నాకు దుఃఖం వచ్చింది. అక్కడ ఏడిస్తే చుట్టుప్రక్కల వారు పోగౌతారు. మీ తాత నిన్ను మాంసం ముద్దలాగా చుట్టి నా చేతుల్లో పెట్టారు. నీ తల్లి కళ్ళు మూసుకొన్నది నన్ను చూడలేక. నీ అవ్వ విన్పించకుండా ఏడుస్తోంది. నేను నిన్ను తీసుకొని గబ గబా అడుగులు వేస్తూ స్టేషన్‌వైపే దారితీసాను. మరెక్కడైనా పడేస్తే ఆ రాత్రిపూట నీ ప్రాణం నిలువదని నాకు తెలుసు. నలుగురిలో వదలిపెడితే నీవు బ్రతికే అవకాశం వుంటుందని అనుకొన్నాను. నేను కడప దాటగానే జట్కావచ్చి ఆగింది.

"త్వరగా రావాలి" అన్నాడు మీ తాత. నేను వేగంగా నడిచాను. సరిగ్గా కొత్త సత్రం దగ్గరకు వచ్చేనో లేదో నువ్వు కేరుమన్నావు. ఆ రోదనతోనే నిన్ను స్టేషన్‌దాకా తీసుకెళ్లాను బెంచీ క్రింద పడుకో బెట్టాను. కానీ నిన్ను వదలలేక పోయాను వదలివెళ్ళే ధైర్యం లేకపోయింది. నీ చిన్నికళ్ళు, సంపెంగలాంటి అందమైన ముక్కు, గులాబి రేకుల్లాంటి చెక్కిళ్ళు. సన్నగా చిన్ని చిన్ని వ్రేళ్ళు, తామర కాడల్లాంటి చేతులు, ఎఱ్ఱని చివురుల్లాంటి పాదాలు అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాను. అరగంట గడిచింది గంట గూడా గడిచిందేమో!

ఉన్నట్టుండి మెలకువ వచ్చినట్లు గబగబా నిన్నువదలి వెళ్ళిపోయాను కొత్తసత్రం దాటుకొని గదివద్దకు వెళ్ళాను. అక్కడ తలుపు మూసిన గది తెరచి చూశాను. చీకటిలో ఎవరూ లేరు. బండి వెళ్ళిపోయింది ఏం చెయ్యాలి ?

నన్ను పోలీసులు పట్టుకొని ఉంటారనే అనుమానంతో నీతల్లి, నీ తాత నీ అవ్వ, పారిపోయారు. ఎలుగెత్తి ఏడుద్దామనుకొన్నాను. ఏడిస్తే ఏమౌతుంది, నలుగురూ పోగౌతారు. ఆ వెనుక అసలు విషయం తెలుసుకొని తల్లిని కైదు చేస్తారు. ఆమె జీవితం నాశనమౌతుంది. మళ్ళీ నీ దగ్గరకు పరుగెత్తి వచ్చాను. అపాటికే నీ చుట్టూ గుంపు చేరిపోయారు. ఆ గుంపులోనుండి నిన్ను చూడ్డం అసాధ్యమనిపించింది. అప్పటికీ దగ్గరకు వెళ్ళాను. ఇంతలో నామీద బలమైన మనిషి వాలి పట్టుకొన్నాడు.

“ఇదే దొంగ ముండ ఇక్కడ వదలి పారిపోయింది”

ఒక్కసారిగా అందరి కళ్ళూ నామీద పడినై. వణికి పోయాను. కుప్పగా కూలిపోయాను. నన్ను అమాంతంగా ముందుకు తోసాడు పోలీసు నిన్ను తీసుకోమన్నాడు. పోదిని పట్టుకొన్నాను.

“ఇలా కని పారేసి పారిపోతావూ ? పాడుముండ ....” వంద మందికి పైగా నావెంట పోలీసు స్టేషనుకు వచ్చారు. “దొంగ దొరికిపోయిందిరోయ్” అంటున్నారందరూ ! ఎన్నో కోతలు కోస్తున్నారు.

నేను ఒప్పుకొన్నాను. అందరిలోనూ నువ్వు నా కన్న కొడుకువని ఒప్పుకొన్నాను. కొండమీద బిచ్చమెత్తుకొంటూ బ్రతికేదాన్నని చెప్పాను. నీ నాన్న ఎవరని కూడా అడిగారు. అతని పేరు తెలియదని చెప్పాను. నన్ను వ్యభిచారిణిగా గుర్తించారు. నేను వ్యభిచారినని అతి కష్టంమీద

ఋజువు చేసుకొన్నాను. నీ తల్లి భవిష్యత్తు నా చేతిలో ఉందని తెలుసు. నే నెటూ దాసీ పిల్లను. కూటికి లేనిదాన్ని. నీ తల్లి లక్షాధికారి బిడ్డ. ఆమె జీవితం నాశనం కాకూడదని నిర్ణయించుకొన్నాను. అంచేత ఆ మహాప రాధాన్ని నామీదే వేసుకొన్నాను.

వ్యభిచరించిన నేరంతోపాటు బిడ్డను పారవేసిన నేరం ఈ రెండు నేరాలనూ చేసినట్టు అంగీకరించాను. నాకు ఐదు సంవత్సరాలు శిక్ష పడింది.

నిన్ను ఆస్పత్రికి తీసుకొని వెళ్ళారు. నన్ను చెరసాలకు అప్ప గించారు.

ఏడుకొండలవాడి సమక్షంలో తప్పుచేసినందుకా నాకీ శిక్ష అను కొన్నాను. నాకు చెరసాలలో ఉండటం దుర్భరమనిపించలేదు, కానీ నన్ను అందరూ నీచంగా చూసేవారు. ఒక్క పంతులమ్మ మాత్రం నన్నెంతో ఆదరించింది. ఆమె నేర్పిన అక్షరాలే నాకు చదువు. ఆ చదువుతోనే నీకు జాబు వ్రాయకలిగాను.

నిన్ను గురించి జైల్లో వున్నప్పుడు ప్రతి నెలా తెలుసుకొంటూనే వచ్చాను. పంతులమ్మ ఈ విషయంలో నా ప్రాణాన్ని నిలబెట్టింది. ఐదు సంవత్సరాలలో నే నెన్నో నేర్చుకొన్నానక్కడ. బాగా వ్రాయడం చదవడం తోపాటు పిరిచాపలల్లడం, చిన్న చిన్న వుడుపులు కుట్టడం, బొమ్మలు కుట్టడం. ఒకటేమిటి నా జీవితానికి చాలినంత తిండిని సంపాదించ గల్గిన చేత పనులను నేర్చుకొన్నాను.

నిన్ను ఆస్పత్రినుండి అనాధ శరణాలయానికి అప్పగించినట్టు తెలి సింది. అక్కడ నువ్వు బాగా ఎదుగుతున్నావని కూడా విని సంతోషించాను.

చెరసాలనుండి నన్ను వదిలిపెట్టారు. ముందు నిన్ను చూడాలని వచ్చాను. నిన్ను గుర్తుపట్టడం ఎట్లా అనే ఆలోచన లేకపోలేదు. నీ కుడి చెవి వెనుక ఒక పుట్టమచ్చ వుంది. ఈ మచ్చ వున్న విషయం మీ అమ్మకు కూడా తెలుసు. ఆ మచ్చను చూచి నిన్ను కనుక్కున్నాను.

ఏకాకిగా నేను మిగిలాను. స్వగ్రామం వెళ్ళడానికి బుద్ధి పుట్టలేదు. ఎలా వెళ్ళగలను? నిన్నెట్లా తీసుకెళ్ళగలను? ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడున్నావని తెలిసిన వారడగితే ఏమని చెప్పగలను? ఈ పిల్లవాడెవడని ప్రశ్నిస్తే సమాధానం ఏమివ్వగలను? నిన్ను మళ్ళీ ఐదేళ్ళ పిల్లవాడుగా అక్కడికి తీసుకెడితే నీ తల్లి వూరుకొంటుందా? నీ తాత నన్ను ఏమంటాడు? మళ్ళీ ఆ కుటుంబానికి చిచ్చుపెట్టినట్లేగా?

అందుకనే ఆలోచించి నిన్ను అనాధ శరణాలయంలోనే వదిలిపెట్టి బయటికి వచ్చాను. నా బ్రతుకుతెరువు నేను చూచుకోవాలి. అంతవరకూ నాకు పెళ్ళి కాలేదు. మగదిక్కులేని బ్రతుకు చాల దుర్లభమైంది. ఐనా సాహసించాను. కాగితాలు, అట్టలూ సేకరించి బొమ్మలు చేసి అమ్మాలను కొన్నాను. అదే పని ప్రారంభించాను. ఇట్లా ఆరు మాసాలు గడిచింది. అలాగా నిన్ను ఆరు మార్లు చూశాను. ప్రతినెలా నిన్ను చూడకుండా ఉండలేకపోయేదాన్ని.

ఒకనాడెందుకో మీ అమ్మను చూడాలనిపించింది. ఈ బలీయమైన వాంఛ నుండి మరలలేక పోయాను. నాకా కోరిక ఎందుకు కలిగిందో చెప్పలేను.

సాయంకాలానికి సరిగ్గా వూరు చేరుకొని విశాలతో మాత్రం మాట్లాడి ఉదయం ఎవ్వరికీ కన్పించకుండా వచ్చేద్దామని అనుకొన్నాను. అలాగే వెళ్ళాను. ఆశ్చర్యమేమంటే నేను వెళ్ళిన రాత్రే విశాల పెళ్ళి.

నీ కన్నతల్లి పెళ్ళిపీటమీద కూచుని ఉన్నది. ఎవరో తెలియదు పెళ్ళికొడుకు. ఇద్దరికీ నలుగులు పెడుతున్నారు. బంధువులతో పెళ్ళి పందిరి కిటకిటలాడి పోతున్నది. నీ తాత నీ యవ్వ పెళ్ళి సంబరంలో లీనమై పోయారు. నీ మామ హడావిడిగా అటూ యిటూ తిరుగుతున్నారు. ఆ సమయంలో విశాలను నేనెట్లా చూడగలను? ఏమని పలకరించగలను?

పెళ్ళికూతురైన నీ కన్నతల్లికి నీ క్షేమ సమాచారాలతో పనేముంది? నాకప్పుడు కుంతీదేవి జ్ఞప్తికి వచ్చింది. కుంతీదేవికంటే నీ తల్లి నయమేమో అన్పించింది. నిన్ను నలుగురూ మెదిలేచోటు పెట్టమని పదేపదే చెప్పింది మీయమ్మ. నలుగురి కళ్ళల్లో పడితే ఏ పుణ్యాత్ముడో పెంచుకొంటాడు గదా!' అనుకొన్నది మీ యమ్మ. కుంతి అలా కాదు. గంగలో వదిలిపెట్టింది, చేతులారా నీటిలో పడేసి చంపలేక పెట్టెలో పెట్టి వదిలిపెట్టింది.

ఆ రోజున అనుకొన్నాను. ఆ పెళ్ళి పందిరిలోనే నిర్ణయించుకొన్నాను. పెళ్లి చేసుకోరాదని తీర్మానించుకొన్నాను. నా నిర్ణయం ఎంత కఠినమైనదో, మరెంత దుస్సాధ్యమైందో నాకు తెలుసు. ఐనా నాకు జీవితం మీద విరక్తి పుట్టింది. సన్యసించాను. నా జీవితం అలాగే గడిపివేశాను. అవసానదశలో ఉన్నానిప్పుడు. పురుష సాంగత్యంలేని జీవితం వృధా అంటారు కొందరు. కానీ నిన్ను కాపాడ గల్గిన నా జీవితం వృధా కాదు. నీ తల్లినీ, నీ తల్లి కుటుంబాన్ని, వారి గౌరవ ప్రతిష్ఠలను రక్షించ గల్గిన నా జీవితం వృధా అవుతుందా?

విశాల నా వైపు చూస్తుందనుకొన్నాను. ఆమె పెళ్ళి కూతురు గదా! తలవంచుకొనే ఉన్నది. ఆ పెళ్ళి కుమారుడు కూడా అమాయకంగా చిరునవ్వుతో కన్పించాడు. వారికి నేను కన్పించడమే అమంగళ

మన్నించింది. నా ఉనికి కూడా వారికి ప్రమాదం కావచ్చు. ఆడవారి నోటిలో నువ్వు గింజ కూడా నాననదంటారు. వారిలో రహస్యం దాగదంటారు. ఆవిధంగా అనుకొని నేనేసమయంలోనైనా రహస్యాన్ని బయటపెట్టగలనని నీ తల్లి భయపడవచ్చు. నీ తాత అనుమానించవచ్చు. ఒక విధంగా నేనక్కడ ఉండడం నాకూ ప్రమాద మనిపించింది. పావు గంట కూడా ఆ పందిరిలో నిలబడలేకపోయాను. బయటికి వచ్చేశాను.

నీ కన్నతల్లిని పెళ్ళి చేసుకొన్నతడొక పెద్ద ధనికుడు. అతనికి నాలుగువేల ఎకరాల ఆస్తి ఉందట. నలభై వేలు కట్నం తీసుకొంటున్నాడు. అంతంత పెద్ద సంబంధాలవి. ఆ మధ్య నేను విషపు చుక్క లాగా ఎందుకుండాలి?

ఆ మరునాడే వూరు చేరుకొన్నాను. నా సత్య జీవితాన్ని ఆరంభించాను.

నీకు పదిహేను పూర్తి కాగానే స్కూల్ ఫైనల్ కూడా పూర్తి చేశావు. శరణాలయాధికారికి నామీద మంచి గురి ఉన్నది. ఆయన మొదటి నుండీ నువ్వు నా బిడ్డవని అనుమానిస్తూనే ఉన్నాడు. నువ్వు బయటికి వచ్చావు. ఈ లోకంలో నువ్వు స్వేచ్ఛగా బ్రతకాలని వచ్చావు.

నీ పేరుంది కానీ తండ్రి పేరు లేదు. తల్లి పేరూ లేదు. నువ్వే తెలుసుకోవాలన్నా నీకు తెలియదు. కానీ నన్నే తల్లి అనుకొన్నావు. నీ నమ్మకాన్ని నేను కాదనలేక పోయాను. నీ తండ్రి మోసంచేసి వదిలి వెళ్ళాడని చెప్పాను. నిన్ను చదివించాను. పదేళ్ళుగా సేకరించిన పైకాన్ని నీకోసం వెచ్చించాను. నువ్వు వృద్ధికి వచ్చావు. నీకు పెళ్ళిచేసి ఒక యింటి వాణ్ణి చెయ్యాలని అనుకొన్నాను.

కాని ఇంతలో నాకీ జబ్బు వచ్చింది. నువ్వు ప్రతి రోజూ నా మంచంమీద కూర్చొని నా చేతిని పట్టి చూచినపుడల్లా నీకు నిజం చెప్పాలని

పించేది. నీ ప్రేమను నేను భరించలేను. నీ భక్తిని నేను ఇముడ్చుకోలేను. నీ ఆదరణకు నేను అర్హురాలనుకాను. నేను నీ తల్లినికాను కనుక నిన్ను వంచిస్తున్నానేమోననే భయంతో నీకు నిజం చెప్పాలని వారం రోజులనుండీ తహతహతపడుతున్నాను. కానీ మాటలతో చెప్పలేను. ఎలా చెప్పగలను?

నువ్వు అమ్మా అని నన్ను పిలిచినపుడల్లా నాకు విశాల జ్ఞప్తికి వస్తుంది. నీ అమ్మ ఉన్నచోటును చెబుతున్నాను. నీ తల్లిని వెళ్ళి కలుసుకో. ఎటు తిరిగీ నువ్వు తల్లిలేని బిడ్డ కాకూడదు. నేను గతించినా కన్నతల్లిని కలుసుకొంటే చాలు.

* * * *

ప్రకాశరావు జాబును మడిచి చేబులో పెట్టుకొని ప్రశాంతంగా ఐదు నిమిషాలు ఆలోచించాడు. వెంటనే పైకిలేచి పిచ్చివానిలాగా ఆస్పత్రివేపు పరుగుతీశాడు.

గేటు తెరచుకొని లోపలికి వెళ్ళాడు. తొమ్మిదో నెంబరు మంచం మీద మూలుగుతున్నది పెంపుడు తల్లి.

"అమ్మా! అమ్మా!" అన్నాడు. ఆమె కన్నులు తెరిచింది. ప్రకాశరావు ఆమె పాదాలపై వ్రాలిపోయాడు. ఆమె కన్నులు మూసుకొన్నది.

ఐపోయింది ఆమె జీవితం! ప్రకాశరావు గుండెలు ఆగిపోయి నట్టయింది.

తన ప్రేమసాగరం ఇంకిపోయింది. తన మాతృమూర్తిని మించిన మహోన్నతమూర్తి వెళ్ళిపోయింది.

ఒక మహా సాధువువలె మౌనం వహించాడు. ఒక మహాయోగి పుంగవునివలె నిబ్బరాన్ని చూపెట్టాడు. తన మిత్రులకెవరికీ ఈ లేఖ

విషయం చెప్పలేదు. చనిపోయింది తన తల్లి అని అందరూ అనుకొంటు న్నారు. నిజానికి తాను కూడా అట్టే అనుకొన్నాడు.

ఆమె భౌతిక శరీరానికి మరల మరల నమస్కరించాడు. తన మిత్రులే దహనానికి కావలసిన యేర్పాట్లన్నీ చేశారు.

తాను కన్న కొడుకువలె కర్మను నెరవేర్చాడు. ఆమె చితా భస్మ మును అస్తికలను సముద్రంలో కలిపివేశాడు.

ఒక్క వారం రోజులు విశ్రాంతిగా కూచున్నాడు. గదిలో ఒంట రిగా ఆలోచించాడు. తల్లికంటే మిన్నయైన తల్లి వెళ్ళిపోయింది. తన తల్లి కోసం జీవితాన్నే అంకితం చేసిన తల్లి వెళ్ళిపోయింది. తనకోసం అజ్ఞాతవాస మనుభవించిన తల్లి గతించిపోయింది.

అలాంటి తల్లి వెళ్ళిపోయిన వెనుక కన్న తల్లిని మాత్రం ఎందుకు చూడాలి? అసలు కన్నతల్లి లేదనుకోవడమే మంచిదేమో?

అంతఃపురంవంటి భవనంలో దాసదాసీలతో కొడుకులూ కూతుళ్ళు భర్త మరదులు, బావలు, ఆడపడుచులు, అత్తా మామలు మధ్య కన్నతల్లి అమితానందాన్ని అనుభవిస్తున్నది.

ఇరువది సంవత్సరాలు గడిచిన వెనుక తన్ను చూడాలని ఆమె అనుకొంటుందా? తన్నానాడు ఆ తిరుపతి స్టేషన్లో నలుగురుకీ అప్పగించి పాషాణ హృదయంతో వెళ్ళిపోయిన తల్లిని ఎందుకు చూడాలి? ఎలా చూడాలి?

ఒక్క రోజు వయస్సుకల పసిగుడ్డుగా వదలిపెట్టినపుడే భగవంతుడు నన్ను రక్షించాడే ఈనాడు అన్ని విధాలా బ్రతికే యోగ్యతగల నన్ను భగ వంతుడెందుకు రక్షించలేదు? అపరాధం ఎవరు చేసినా ఒక్కటే కన్న తల్లియైనా కట్టుకొన్న భార్యయైనా కన్నకూతురైనా అందరూ ఒక్కటే.

పౌరుషమూ ఆత్మ గౌరవమూ ఉన్నపుడు అలాంటి తల్లిని కన్న తల్లిగా ఎందుకు పరిగణించాలి? ఆమె మాతృమూర్తి కాదు. మృత్యు దేవత. రాక్షసి, దయ్యం. భూతం!

సంపదా, గౌరవమూ, వంశమూ, కులమూ, ప్రతిష్ఠ, పేరూ వీటి కోసమని కన్నబిడ్డను పారవేసిన స్వార్థపరురాలు. ఆమెను చూడడమే మహాపాతకం! అలాంటి ఆలోచన నాలో కల్గించకు భగవాన్! అను కొన్నాడు. ప్రకాశరావు.

కానీ కొన్ని క్షణాలు గడిచాక అతనిలో మళ్ళీ ఆలోచన ఆరంభ మైంది.

తొమ్మిది మాసాలు! తొమ్మిది మాసాలు మోసింది నన్ను, తాను గర్భిణి అని తెలిస్తే తన బ్రతుకే పోతుందనే భయంతో మోపింది, సంఘా నికి భయపడింది, అబల! ఎంతైనా అబల! క్షత్రియ కన్య కుంతియే గంగకు అప్పజెప్పింది. సామాన్యురాలు ఏంచేస్తుంది? తల్లీ తండ్రీ బంధు వులూ మిత్రులూ ఈ వలయంలో నన్ను త్యజించింది. ఇందులో ఆమె తప్పేముంది? దురదృష్టం నాదే. ఎంతైనా ఆమె కన్నతల్లి!

"అమ్మా! అమ్మా! అమ్మా!" నెత్తి బాదుకొన్నాడు. ప్రకాశ రావు. కాస్సేపటికి తన్ను తానే ఓదార్చుకొన్నాడు. చివరికి అమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళడానికే నిర్ణయించుకొన్నాడు.

"వెడుతాను. అమ్మ దగ్గరకు వెడుతాను. దూరంలో నుండైనా ఆమెను ఒక్కసారి చూస్తాను. ఆమె నా తల్లి అన్న విషయం ఆమెకు తెలిసినపుడుగదా ఆమెకు ప్రమాదం. ఆమెకు తెలియకుండా ఆమెకు చెప్పకుండా ఆమెను దర్శిస్తాను. అమ్మను ఒక్కసారి చూచి ఆ వెనుక

చచ్చినా నష్టంలేదు. నాకూ అమ్మ వుంది. నన్ను కన్న తల్లి బ్రతికే వుంది. నేను అనాథను కాను. తల్లి వుంది ”

ప్రకాశరావు బయలుదేరాడు. విశాఖపట్టణానికి టిక్కెట్టు కొన్నాడు. ఎంతదూరం? ఒక రాత్రి పూర్తిగా ప్రయాణం చెయ్యాలి! ఆ రాత్రల్లా అదే ఆలోచన.

తాను ఎవరని చెప్పాలి? నీబిడ్డనే అని చెబితే ఆమె పరువు పోతుంది. బ్రతుకు నవ్వులపాలౌతుంది. అలాంటి ప్రమాదం ఉండ కూడదు. ఏదో నెపంతో ఆమెను చూడాలి.

* * * *

ఆ మేడమీది నుండి చూస్తే సముద్రం కన్పిస్తుంది. విశాలమ్మ మేడమీది వసారాలో ఒక పడక కుర్చీలో పడుకొని సముద్రానికేసి చూస్తున్నది. ప్రకాశరావు గేటు దగ్గర నిలుచున్నాడు.

“ ఎవరు కావాలి? ” ఒక కుర్రాడు పలకరించాడు. బహుశా వాడు విశాల కొడుకై ఉంటాడు. ప్రకాశరావు తమ్ముడై ఉంటాడు.

“ మాది మదరాసు. పనిలేకుండా వచ్చాను. ఇక్కడ ఏదైనా పని దొరుకుతుందేమోనని ”

“ తోటకు నీళ్ళు పోస్తావా? నాన్న రానీ చెబుతాను. అందాకా ఆ నీడన కూచో ” అంటూ వాడు వెళ్ళిపోయాడు.

పనిలేకుండా వచ్చానని మాటవరుస కన్నాడు. తన వేషాన్ని చూచికాయ కష్టం చేసే కూలీ అనుకొన్నాడేమో! ఇలాగే వారం రోజులైనా ఇక్కడ తోట పనిచేస్తూ అమ్మను చూస్తూ ఉండవచ్చు. ఆ వెనుక వెళ్ళిపోవచ్చు. ఏమైనా

అమ్మతో మాట్లాడాలి. ఆ యవకాశం ఈవిధంగానైనా దొరుకుతుంది అనుకొన్నాడు ప్రకాశరావు.

ఐనా అతని హృదయంలో ఏదో తిరుగుబాటుతత్వం గోచరిస్తూ వుంది. ఆమె ఇంటివద్ద తోటమాలిగా ఉంటూ ఆమెను చూడకపోతేనేం! అది కన్నతల్లి కాదు. నరరూప రాక్షసి. సంపదకోసం సంతానాన్ని బలి చేసిన స్వార్థ పిశాచి.

ఊహూ! ఎంత చెడ్డా ఆమె తల్లి! కన్నతల్లి! మాతృ మూర్తి. అమ్మ! నవమాసాలు మోసి కన్నటువంటి అమ్మ. అతని హృదయంలో ఆవేగం ఎక్కువైంది.

ఇంతలో ఒక పచ్చని కారు వచ్చి ఆగిందక్కడ. అందులో నుండి ఒక పెద్ద మనిషి దిగాడు. అతడు యజమాని కావచ్చు. కన్న తల్లిని పెళ్ళాడిన మారు తండ్రి కావచ్చు. అతడు ఊహించింది సత్యమే. పది నిముషాలకల్లా అతడు కబురు చేశాడు. లోనికి వెళ్ళగనే తొలి ప్రశ్న జీతం ఎంత కావాలని? తాను జీతంకోసమా వచ్చాడు?

"మీకు తోచినంత" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"నెలకు పన్నెండు రూపాయలు, రెండు పూటలు భోజనం. ఇదుగో ఈ పచ్చికను ఎప్పటికప్పుడు ఖచ్చితంగా కత్తిరిస్తూండాలి చెట్లుకు నిండుగా నీరు పోస్తుండాలి, ఉదయం సాయంకాలం పనిచేస్తేచాలు! ఇక వెళ్ళు" ఆజ్ఞాపించినట్టు అన్నాడు.

ప్రకాశరావు వెళ్ళబోతుండగా "ఇదిగో అబ్బాయ్! ఆ కారుషెడ్డులో నీ పడక. అన్నానికి ఒక పింగాణి ప్లేటు కూడా తెచ్చుకో" అన్నాడు యజమాని.

ఆ మాటలు విన్న ప్రకాశరావు నాలుక కరచు కొన్నాడు. పింగాణి ప్లేటు కూడా తెచ్చుకోవాలట. అవును. తెచ్చుకోవాలి. ఒక్క వారం రోజులు అమ్మతో ఉండి వెళ్ళిపోవడానికి ఇట్లాంటి వాటికి ఓర్చుకోక తప్పదు.

ప్రకాశరావు పనిలో కుదిరాడు.

* * * *

"హుందాగా దర్జాగానే అమ్మను కలుసుకొని ఉంటే తప్పేమిటి? తన చరిత్రను విన్నాక అమ్మ తనతోనే ఎందుకు వచ్చి ఉండ కూడదు? ఇట్లా తోటమాలిగా చాకిరీచేస్తూ ఆమెను దొంగతనంగా కలుసుకోవడం అవమానం కాదూ ?" ఇలాంటి ప్రశ్నలు వంద పుట్టాయి తనలో. ఐనా తన్ను తాను సంతృప్తి పరచుకొన్నాడు. రెండవ కంటికి తెలియకుండా తల్లిని కలుసుకోవడమే ఉత్తమంగా తోచిందతనికి. ఆమె పూర్వ జీవితం మరుగున పడి ఉండడమే మంచిది. లేకుంటే ఆమెకున్న గౌరవం దెబ్బ తింటుంది. ఆమె సంఘం దృష్టిలో చులకన కావడ మటుంచి భర్త నుండి వేరు కావలసి వస్తుంది. తత్కారణంగా ఆమె జీవితమే సర్వనాశన మౌతుంది.

నాలుగు రోజులుగా అవకాశంకోసం యెదురు చూశాడు. ఆమె మేడనుండి క్రిందికి రావడమే అరుదుగా ఉంది. వచ్చినా ఎవరో ఒకరు వెంబడే ఉంటున్నారు.

ఐదవ రోజు సాయంకాలం ఆమెతోటలో తిరుగుతూ ఉండగా 'అమ్మా' అంటూ కొంచెం దగ్గరకు రాబోయాడు. ఇంతలో వెనుకనుండీ ఆమె కూతురు మందలించింది. "అమ్మగోరు" అనాలిరా అబ్బీ. కొంచెం మాట్లాడడం కూడా నేర్చుకోవాలి'' అన్నది వగలుపోతూ.

ప్రకాశరావు గుండెలు చివుక్కు మన్నాయి. అమ్మను "అమ్మా" అని పిలవకూడదట. "అమ్మగోరూ" అనాలట. తోటమాలిగా ఉన్నవాడు యజమానురాలిని "అమ్మగోరూ" అనే పిలవాలిగా !

ఆ రాత్రి ఆలోచించాడు ప్రకాశరావు. అతని హృదయం ఆవేగంతో స్పందించిపోతున్నది. తనకు తెలియని ఏదో ఒక మహాశక్తి తన్ను నిర్బంధిస్తోంది. అమ్మతో మాట్లాడాలి. అమ్మా అని పిలవాలి. అమ్మను కౌగలించుకోవాలి. అమ్మ ఒడిలో నిద్రపోవాలి. ఒక్కసారి అమ్మతో మాట్లాడితే చాలు. తన జన్మ ధన్యమైనట్లే. తన బ్రతుకు సార్థక మైనట్లే తన జీవితం ఫలించినట్టే.

ఉన్నట్టుండి ప్రకాశరావు కారు షెడ్డులోనుండి బయటికి వచ్చాడు. మేడమీదికేసి చూశాడు. చిన్నదీపం వెలుగుతోంది. గబగబా మేడ మెట్లెక్కి పైకి పోయాడు.

అమ్మ నిద్రపోతున్నది. చుట్టూ దోమతెర ఉన్నది. అవతలి గదిలో ఎవరూ లేరు.

"అమ్మా ! అమ్మా ! " సన్నగా పిలిచాడు.

ఆమె మెల్లగా కన్నులు తెరచింది.

"నేనమ్మా! నీ కొడుకును. తిరుపతిలో కన్న కొడుకును" అతడమాంతం ఆమె మీద వాలి పోయాడు.

ఆమె నివ్వెరపోయింది.

స్థాణువై పోయింది.

ఎన్నో క్షణాలు అలానే ఉండిపోయింది.

ఐదు నిమిషాలు గడిచిపోయాక ఆమె ప్రకాశరావును గట్టిగా కౌగి లించుకొన్నది.

వెనుకనుండి ఒక బలమైన కర్ర ప్రకాశరావు నెత్తిమీద పడింది.

"అమ్మా!" అంటూ గావుకేక పెట్టి అతడు నేలమీదికి దొర్లి పడ్డాడు.

విశాలమ్మ వెనుదిరిగింది.

భర్త భయంకర స్వరూపం కన్పించింది. అతడు ఉన్మత్తుడై కోపో ద్రేకుడై గట్టిగా అరచాడు.

"ఛీ! పాతకీ.... తోటమాలితోనా...."

విశాలమ్మ కళ్ళు తిరిగాయి. చుట్టూ వస్తువులు మనుషులు గిర్రున తిరుగుతున్నారు. కూర్చోలేక వాలిపోయింది.

ఏ దురాగతాన్ని తాను కప్పివేసుకొన్నాననుకొన్నదో ఆ వ్యభిచార నేరమే తనమీద పడింది.

ఆ తోటమాలిని తన కొడుకని చెప్పే గుండెలు లేవు. చెప్పినా ఏం జరుగుతుంది ?

ఐతే అతను తన్ను ఎందుకు కౌగిలించుకొన్నట్టు?

ఎంతటి విపత్కర పరిస్థితి!

"చెప్పవేం!" భర్త గర్జిస్తూ ఒక్క తన్ను తన్నాడా మంచాన్ని. ఆ మంచం ప్రకాశరావు మీద వాలి పోయింది. మంచంకోడి అతని గొంతుకలో గుచ్చుకొంటున్నది. ఎక్కడో విలవిల లాడే ప్రాణం "అమ్మా! అమ్మా!" అంటూ ఆక్రోశిస్తున్నది. ఏం చెబుతుంది. అమ్మ?